

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/466/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112236411
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1112236411.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a sudcov Mgr. Barbory Bartekovej a JUDr. Edity Szabovej, v právnej veci žalobcu: N. Q., nar. X.X.XXXX, bytom M. W. XX, M. proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I v Bratislave č. k. 10C/202/2012-120 zo dňa 13.4.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave č. k. 10C/202/2012-120 zo dňa 13.4.2015 potvrdzuje.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal voči žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.449,- eur a náhrady trov konania.

Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa náhrady nemajetkovej ujmy domáhal podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov na tom skutkovom základe, že dňa 20.9.2010 podal na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny so sídlom v M. (ďalej len ÚPSVR v M.) písomnú žiadosť o jeho zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa ust. § 6 ods. 2 písm. a) zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti v znení neskorších predpisov. Dňa 13.10.2010 sa dostavil na ÚPSVR v M. za účelom prevzatia rozhodnutia o zaradení jeho osoby do evidencie uchádzača o zamestnanie. ÚPSVR v M. žalobcovi vydal rozhodnutie č. k. M.XXXX/XXXXX zo dňa 13.10.2010, v ktorom rozhodol tak, že žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie zaradil dňom 14.9.2010. Žalobca sa po prevzatí a prečítaní rozhodnutia vzdal práva na podanie riadneho opravného prostriedku voči predmetnému rozhodnutiu. Žalobca dňa 4.5.2011 zaslal ÚPSVR v M. návrh na povolenie obnovy konania na základe nových skutočností, ktorými bolo potvrdenie o príjme za rok 2010 a originál zápočtového listu za rok 2010, vystavených pôvodným zamestnávateľom žalobcu, v zmysle ktorých mal byť žalobca zaradený do evidencie uchádzača o zamestnanie až dňom 16.9.2010. Návrhu na obnovu konania bolo vyhovené vydaním rozhodnutia č. k. M.XXXX/XXXXX zo dňa 16.2.2012 a obnova konania bola ÚPSVR v M. povolená. Následne ÚPSVR v M. vydal dňa 2.4.2012 rozhodnutie č. k. M./XXXX/XXXXX, v zmysle ktorého bol žalobca zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 16.9.2010. V tejto súvislosti mal žalobca za to, že ÚPSVR v M. postupoval pri vydaní rozhodnutia č. k. M./XXXX/XXXXX zo dňa 13.10.2010 v rozpore s ust. § 34 ods. 2 a ust. § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, čo malo za následok vznik nezákonného rozhodnutia č. k. M.XXXX/XXXXX zo dňa 13.10.2010,

pre porušenie právnej istoty žalobcu pre porušenie ust. § 34 ods. 1, § 34 ods. 13 h), § 6 ods. 2 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti.

3. Žalovaný vo vyjadrení k návrhu na začatie konania žiadal návrh ako nedôvodný zamietnuť. Poukázal na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej predpokladom zodpovednosti štátu za škodu, resp. nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy, existencia nezákonného rozhodnutia a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, resp. nemajetkovou ujmu. V prejednávanej veci nie sú splnené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za vznik žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujmy v konaní, nakoľko rozhodnutie ÚPSVR v M. č. k. M. zo dňa 13.10.2010 nebolo pre nezákonnosť zrušené, resp. zmenené príslušným správny orgánom v dôsledku podania riadneho opravného prostriedku podaného žalobcom. Žalobca sa po doručení predmetného rozhodnutia vzdal práva podať voči rozhodnutiu odvolanie. Pôvodné rozhodnutie ÚPSVR v M. zo dňa 13.10.2010 bolo zrušené v rámci obnovy konania, nakoľko bez zavinenia ÚPSVR v M. vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré mali vplyv na vydanie nového rozhodnutia, a to, že žalobca predložil ÚPSVR v M. nový zápočtový list, ktorým preukázal, kedy bol s ním ukončený pracovný pomer. Z tohto dôvodu došlo k zmene dátumu zaradenia žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie v rozsahu dvoch kalendárnych dní. Počas týchto dní bol žalobca z právneho hľadiska zamestnancom u zamestnávateľa a zároveň uchádzačom o zamestnanie. Uvedená skutočnosť nemohla mať závažné následky v súkromnom živote žalobcu, ani v jeho spoločenskom uplatnení, a nebol ukrátený ani na zdravotnom poistení. Na záver svojho písomného vyjadrenia žalovaný dodal, že žalobcovi po skončení pracovného pomeru u zamestnávateľa nevznikol nárok na dávku v nezamestnanosti.

4. Súd prvej inštancie z obsahu pripojeného spisu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v M. mal za preukázané, že dňa 13.10.2010 bolo vydané rozhodnutie č. k. M./XXXX/XXXXX, v zmysle ktorého bol žalobca zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 14.9.2010. Predmetné rozhodnutie bolo žalobcovi doručované osobne, čo vyplýva z jeho obsahu. Z obsahu predmetného rozhodnutia taktiež vyplýva, že žalobca sa v deň doručenia predmetného rozhodnutia vzdal práva voči predmetnému rozhodnutiu podať riadny opravný prostriedok - odvolanie. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.10.2010. Rozhodnutie bolo vydané na základe doručeného zápočtového listu od zamestnávateľa žalobcu, podľa ktorého bol žalobca u zamestnávateľa zamestnaný od 9.8.2010 do 13.9.2010. V zmysle návrhu žalobcu bolo vydané úradom dňa 16.2.2012 pod č. k. M.XXXX/XXXXX rozhodnutie, ktorým ÚPSVR v M. vyhovel návrhu žalobcu na povolenie obnovy konania zo dňa 5.5.2011 a povolil obnovu konania vo veci zaradenia žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodov uvedených v § 62 odsek 1 písm. a) Správneho poriadku. ÚPSVR v M. vydal dňa 2.4.2012 rozhodnutie č. k. M., ktorým zaradil žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 16.9.2010. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 2.5.2012. Rozhodnutie bolo vydané na tom skutkovom základe, že ÚPSVR v M. zistil, že zaradenie žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie bolo v rozpore so zákonom č. 5/2004 Z. z., nakoľko žalobca úradu predložil nový zápočtový list vystavený zamestnávateľom, v zmysle ktorého bol ešte žalobca v čase jeho zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie v pracovnom pomere u zamestnávateľa. Teda pracovný pomer žalobcu u zamestnávateľa trval od 9.8.2010 do 15.9.2010 a žalobca na základe zamestnávateľom vystaveného nového zápočtového listu mohol byť zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie odo dňa nasledujúceho po skončení zamestnania, t.j. dňom 16.9.2010. Súd tiež zistil, že žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie uplatneného nároku, ale žiadosti nebolo vyhovené.

5. Posúdiac vec právne podľa ust. § 1 písm. a), c), § 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. c), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 2, 3, 5, § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný, lebo nebol splnený jeden z rozhodujúcich atribútov vzniku zodpovednosti štátu za vznik škody, a teda aj nemajetkovej ujmy, a to ten, že rozhodnutie, od ktorého vydania si žalobca nárok na priznanie nemajetkovej ujmy uplatňuje, nebolo na základe podania riadneho opravného prostriedku zrušené alebo zmenené z dôvodu jeho nezákonnosti príslušným orgánom. Súd zdôraznil, že pri osvedčení nároku na náhradu škody, ako aj nemajetkovej ujmy, musia byť jednoznačne preukázané všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu tak, že musí byť jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup správneho orgánu alebo musí byť rozhodnutie pre nezákonnosť zrušené. Taktiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť. Nepostačuje iba pravdepodobný záver o splnení niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Súd konštatoval, že nárok žalobcu vychádzal z nezákonného rozhodnutia ÚPSVR

v M. č. k. M. zo dňa 13.10.2010. Toto rozhodnutie však nebolo zrušené alebo zmenené z dôvodu jeho nezákonnosti príslušným odvolacím orgánom v dôsledku podania riadneho opravného prostriedku žalobcom. Žalobca sa podania riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu vzdal po tom, čo ho riadne prevzal, a s jeho obsahom sa oboznámil. Súd konštatoval, že v prejednávanej veci postupoval v zmysle ustanovenia § 6 ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov.

Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno v tom smere, že by súd vo veci mal postupovať podľa ustanovenia § 6 ods. 2 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že by u žalobcu išlo o prípad hodný osobitného zreteľa. Žalobcovi v podaní riadneho opravného prostriedku voči predmetnému rozhodnutiu nebránila žiadna subjektívna a ani objektívna okolnosť, na ktorej existenciu by súd musel prihliadnuť, ako na okolnosť brániacu bez zavinenia žalobcu podať voči predmetnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok. Z dôvodu hospodárnosti konania sa už súd nezaoberal primeranosťou výšky uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy a príčinnou súvislosťou medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmu, a návrh žalobcu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 OSP s tým, že žalovanému ako úspešnému účastníkovi v konaní trovy konania v súvislosti s prejednávanou vecou nevznikli. Preto mu súd nepriznal náhradu trov konania.

6. Rozsudok bol doručený žalobcovi dňa 23.5.2015, a žalovanému dňa 21.5.2015.

7. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že odvolanie podáva pre porušenie základného práva a slobody upraveného v čl. XX ods. 2 v spojení s čl. XXX ods. 1, s čl. XX ods. 3, s čl. XX ods. 3, s čl. X ods. 2 s čl. X ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 písm. f), písm. h) OSP. Namietol, že v konaní nebol riadne poučený podľa ust. § 120 ods. 4 OSP, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní opätovne zopakoval skutkový stav tvrdený vo svojom žalobnom návrhu s tým, že vydaním nezákonného rozhodnutia č. k. M. došlo u žalobcu k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostného práva a vzniku nemajetkovej ujmy pre porušenie právnej istoty podľa čl. X ods. 2, čl. X ods. 5, čl. XX ods. X veta prvá, čl. XX ods. 1, čl. XX ods. 2 Ústavy SR pre porušenie právnej istoty podľa ust. § 3 ods. 1, 3, 4, § 34 ods. 2 a § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní. Žalovaný spôsobil žalobcovi finančnú škodu vo výške 1.449,- eur, a preto sa žalobca domáhal na okresnom súde súdnej ochrany. Uplatnená náhrada škody za nemajetkovú ujmu vo výške 1.449,- eur nie je vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilným trestným činom podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Na základe porušenia osobnostného práva si žalobca uplatňuje jednorazové odškodnenie za nemajetkovú ujmu ako zadosťučinenie podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci vo výške 1.449,- eur pre porušenie právnej istoty v dĺžke 480 dní, pretože samotné konštatovanie porušenia právnej istoty nie je u žalobcu dostatočným zadosťučinením. Podľa žalobcu sa splnenie podmienky vyčerpania riadnych opravných prostriedkov proti nezákonnému rozhodnutiu u neho nevyžaduje, ak ide o prípad hodný osobitného zreteľa (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Po prevzatí a prečítaní vydaného rozhodnutia č. k. M. zo dňa 13.10.2010, v ktorom úrad rozhodol tak, že do evidencie uchádzačov o zamestnanie ho zaraďuje dňom 14.9.2010, sa vzdal práva na odvolanie, pretože v odôvodnení úrad neuviedol skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, t.j. akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. To malo za následok, že nemohol podať písomné odvolanie podľa ust. § 53 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ale musel podať návrh o povolenie obnovy konania. V tomto konaní sa dozvedel, že správny orgán v konaní o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie postupoval u žalobcu podľa faxom doručeného zápočtového listu od zamestnávateľa Prvá personálna s.r.o. so sídlom v F., podľa ktorého pracovný pomer žalobcu trval od 9.8.2010 do 13.9.2010. To malo za následok, že správny orgán vydal rozhodnutie č. k. M. ktoré sa nezakladalo na pravdivých skutočnostiach. Dňa 2.4.2012 vydal ÚPSVR v M. rozhodnutie č. k. M., v ktorom správny orgán rozhodol tak, že nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia č. k. M. č. záz. M./XXXX/XXXXX zo dňa 16.2.2012 o nariadení obnovy konania, sa dňom 22.3.2012 pôvodné rozhodnutie č. k. M. XXXX/XXXXX, č. záz. M. XXXX/XXXXX zo dňa 13.10.2010 zrušuje a žalobca bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 16.9.2010. Podľa žalobcu vydaním napadnutého rozsudku došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd žalobcovi odoprel v konaní predložiť ďalšie dôkazy a vyjadriť sa k veci,

čím došlo aj k porušeniu prejednávacej zásady, zásady priamosti a ústnosti pre porušenie § 1, § 3, § 18, § 41 ods. 1, § 114 ods. 1, § 118 ods. 1, § 120 ods. 4, § 123, § 153 ods. 1 OSP. Žalobca absolútne nesúhlasí s tvrdením súdu, že dňa 16.9.2013 sa v súdnom konaní vo veci vyjadril. Toto pojednávanie bolo preložené na 10.2.2014 o 11.00 hod., na ktorom sa žalobca nezúčastnil pre práceneschopnosť, ktorú písomne ospravedlnil dňom 7.2.2014, pričom súd dňa 10.2.2014 vydal uznesenie č.k. 10C/202/2012-99 o prerušení konania. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením súdu, že dňa 17.5.2013 sa vo veci vyjadril v súdnom konaní. Na začiatku konania požiadal súd, aby súd pripustil zmenu žalobného návrhu, ktorý žalobca súdu doručil v zmysle písomného podania dňa 17.5.2013 a ktorým sa domáhal zaplatenia náhrady škody za nemajetkovú ujmu vo výške 1.449,- eur. Krátkou cestou súdu predložil písomné vyjadrenie a na základe tejto skutočnosti právna zástupkyňa žalovaného požiadala súd o odročenie pojednávania, čo preukazuje súdna zápisnica. Žalobca uznáva, že dňa 13.4.2015 o 13.00 hod. sa nezúčastnil na súdnom pojednávaní z dôvodu, že si pomýlil deň pojednávania. Deň 13.4.2015 považoval za utorok a toho dňa sa dostavil aj na okresný súd. Žalobca tiež absolútne nesúhlasí s vyjadrením súdu, že v konaní nebol splnený jeden z rozhodujúcich atribútov vzniku zodpovednosti štátu za vznik škody, a teda aj nemajetkovej ujmy, a to ten, že rozhodnutie, od ktorého vydania si žalobca uplatňuje nárok na priznanie nemajetkovej ujmy, nebolo z dôvodu podania riadneho opravného prostriedku zrušené alebo zmenené z dôvodu jeho nezákonnosti príslušným orgánom. Žalobca tiež absolútne nesúhlasí s tvrdením súdu, že v konaní neunesol dôkazné bremeno v tom smere, že by súd mal vo veci postupovať podľa § 2 ods. 6 veta druhá, zákona č. 514/2003 Z. z. a nevyžadovať splnenie jednej z rozhodujúcich podmienok vzniku zodpovednosti štátu za uplatnený nárok, ktorou je podanie riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu č. M. zo dňa 13.10.2010. U žalobcu išlo o prípad osobitného zreteľa. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca si toto rozhodnutie riadne prevzal, s jeho obsahom sa oboznámil a sám sa vzdal práva voči predmetnému rozhodnutiu podať riadny opravný prostriedok. Štátny orgán v konaní vo veci o zaradení žalobcu o zamestnanie nepostupoval podľa § 34 ods. 4 zákona o službách zamestnanosti, ale postupoval na základe tvrdení zamestnávateľa. Túto skutočnosť v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, čím žalobcovi odoprel právo na spravodlivý proces a podanie účinného opravného prostriedku. Vydaním nezákonného rozhodnutia vznikla SR finančná škoda ohľadom neoprávneného zaplatenia zdravotného poistenia zdravotnej poisťovni, ktorú spôsobil štátny orgán Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v M. za obdobie od 14.10.2010 do 15.10.2010, t.j. dva dni, keďže v tom čase žalobca bol zamestnancom Prvej personálnej spoločnosti s.r.o. so sídlom v F.. Na základe tejto skutočnosti nechcel tento štátny orgán vo veci obnovy konať a rozhodnúť, aby si štátny orgán neuznal finančnú škodu za neodôvodnené zaplatenie zdravotného poistenia. Preto došlo zo strany štátneho orgánu k zbytočnému prieňahu v konaní, čím došlo u žalobcu k porušeniu osobnostného práva pre porušenie právnej istoty v dĺžke 480 dní a túto nečinnosť si žalobca započítal do nemajetkovej ujmy. V písomnej výpovedi adresovanej svojmu zamestnávateľovi uviedol žalobca ukončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe, t.j. dňom 15.9.2010, ktorá bola uzavretá v trvaní troch mesiacov, a tento dátum mal ÚPSVR v M. akceptovať podľa § 34 ods. 4 zákona o službách zamestnanosti. Z uvedených dôvodov žalobca žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Odvolanie žalobcu bolo dňa 8.7.2015 doručené žalovanému (č.l. XXX spisu).

9. K odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 17.7.2015 (č.l. XXX-XXX spisu). Navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol. Poukázal na to, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti a rovnako tak vychádza z totožného skutkového a právneho posúdenia veci. Zdôraznil, že pri zaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie v roku 2010 vychádzal z dokladov, ktoré mal toho času k dispozícii, t.j. zo zápočtového listu zo dňa 13.10.2010, v ktorom bol ako dátum skončenia pracovného pomeru žalobcu uvedený deň 13.9.2010 a dôvod skončenia pracovného pomeru bola uvedená dohoda. Ak žalobca so zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ku dňu 14.9.2010 nesúhlasil, mal možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu odvolanie. Žalobca sa však po oboznámení s rozhodnutím vzdal práva na odvolanie. Pracovný pomer sa skončil z podnetu žalobcu výpoveďou zo dňa 16.9.2010, resp. v skúšobnej dobe. Žalobca teda už pri podávaní žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie musel mať vedomosť, k akému dňu sa skončil jeho pracovný pomer u zamestnávateľa. Napriek tomu po tom, ako sa s obsahom rozhodnutia zo dňa 13.10.2010 oboznámil, odsúhlasil ho tým, že sa vzdal práva podať proti nemu odvolanie. Teda nevyužil možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok. Obnova konania podľa správneho poriadku sa považuje za mimoriadny opravný prostriedok. V tejto veci nie sú splnené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za nemajetkovú ujmu uplatňovanú žalobcom v tomto súdnom konaní. Žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku údajného nezákonného rozhodnutia

ÚPSVR v M. vznikla nemajetková ujma. Pôvodné rozhodnutie tohto úradu zo dňa 13.10.2010 bolo zrušené v rámci obnovy konania, pretože bez zavinenia úradu vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré mali vplyv na rozhodnutie v tejto veci. Žalobca predložením nového zápočtového listu zo dňa 28.2.2011 preukázal, že k ukončeniu jeho pracovného pomeru u zamestnávateľa došlo o dva dni neskôr, ako vyplývalo zo zápočtového listu zo dňa 13.10.2010. Z tohto dôvodu došlo aj k zmene dátumu o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie v rozsahu dvoch kalendárnych dní, t.j. zo dňa 14.9.2010 na deň 16.9.2010. Počas týchto dní bol žalobca z právneho hľadiska zamestnancom u zamestnávateľa a zároveň uchádzačom o zamestnanie. Uvedená skutočnosť nemala žiadne závažné následky v jeho súkromnom živote, ani v spoločenskom uplatnení, nebol ukrátený ani na zdravotnom poistení.

10. Vec s odvolaním žalobcu bola predložená odvolaciemu súdu dňa 18.9.2015.

11. Odvolací súd doručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného k odvolaniu dňa 26.9.2015 (č.l. XXX spisu).

12. Žalobca na vyjadrenie žalovaného už nereagoval replikou.

13. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti nový procesný predpis - zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 1.7.2016 (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi, po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že nie je dôvod napadnutý rozsudok zmeniť alebo zrušiť. Vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, a preto odvolanie žalobcu prejednal odvolací súd bez nariadenia pojednávania, a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP svoj rozsudok vo veci verejne vyhlásil dňa 20.12.2016.

15. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav zistený z riadne vykonaného dokazovania. Vykonaným dokazovaním dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré majú oporu v obsahu spisového materiálu. Dokazovanie vo veci vykonal v dostatočnom rozsahu a výsledky vykonaného dokazovania zhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v súlade s ust. § 132 OSP. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Naopak, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom posúdil v celom súhrne, a aj náležite vyhodnotil. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými pre vec rozhodujúcimi námietkami účastníkov sporu. Vec aj správne právne posúdil, keď na prejednávaný prípad aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Svoj právny záver súd prvej inštancie aj riadnym spôsobom vysvetlil, pretože v odôvodnení rozsudku v súlade s § 157 ods. 2 OSP podal dostatočne zrozumiteľný výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozsudku, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Aj o náhrade trov konania rozhodol súd aplikujúc správne zákonné ustanovenie (§ 142 ods. 1 OSP) vzhľadom na plný úspech žalovaného v spore.

16. Odvolací súd sa preto plne stotožňuje so všetkými zisteniami a závermi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k jeho rozhodnutiu vo veci. S uvedeným odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa nasledovné:

17. Vo všeobecnosti možno uviesť, že nezákonným rozhodnutím je rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Toto rozhodnutie môže byť vydané najmä v občianskom súdnom konaní, v správnom konaní alebo v trestnom konaní. Otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa vždy posudzuje so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Vzhľadom na to, že k vydávaniu nezákonných rozhodnutí dochádza vo väčšine prípadov v rámci zákonom stanovených procesných postupov, vymedzuje sa okruh poškodených predovšetkým na okruh

účastníkov konania, ktorým vznikla škoda. Poškodeným však môže byť aj osoba, s ktorou sa nekonalo ako s účastníkom konania, hoci ním byť mala. Tým sa priznáva aktívna legitímácia na podanie žaloby aj tým, ktorí boli kvôli procesnej chybe vylúčení z prejednávania veci.

18. Na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím musia byť splnené tri podmienky: nezákonnosť rozhodnutia, právoplatnosť rozhodnutia a vyčerpanie všetkých riadnych opravných prostriedkov. Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú. Podmienkou priznania nároku je teda to, že nezákonné rozhodnutie príslušný orgán zmenil alebo zrušil. Tým sa zabezpečuje, že otázku, či je v danom prípade právoplatné rozhodnutie nezákonné, zodpovedne zväžil už pred začatím konania o náhradu škody kvalifikovaný orgán. Zodpovednosť štátu je však daná iba v prípade, ak poškodený využil všetky riadne opravné prostriedky na dosiahnutie nápravy. Iná právna konštrukcia by viedla k obchádzaniu základného procesného inštitútu, ktorým riadne opravné prostriedky nepochybne sú. Z tejto všeobecnej zásady sa však pripúšťa výnimka, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa; ďalšou výnimkou, ktorú zákon ustanovil, je možnosť uplatniť nárok na náhradu škody v prípade, keď je rozhodnutie vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť. V týchto prípadoch je nevyhnutné pripustiť možnosť, že dôjde ku škode ešte skôr, ako sa stane rozhodnutie právoplatným; a poslednou výnimkou zo všeobecnej zásady je tzv. ničotné rozhodnutie, čiže také rozhodnutie, ktoré je vydané orgánom nad rámec jeho určených právomocí.

19. V preskúmvanej veci preto súd prvej inštancie zisťoval, či sú splnené predpoklady na vznik nároku žalobcu na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) spôsobenej nezákonným rozhodnutím, za ktoré žalobca označil rozhodnutie ÚPSVR v M. č. k. M. zo dňa 13.10.2010. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne zistené, že označené rozhodnutie nebolo zrušené alebo zmenené z dôvodu jeho nezákonnosti príslušným odvolacím orgánom v dôsledku podania riadneho opravného prostriedku žalobcom, ale až v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku (o obnovu konania) podanom žalobcom.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu takto zistený skutkový stav umožňoval právny záver prvostupňového súdu o nepreukázaní existencie nezákonného rozhodnutia ako základného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Súd prvej inštancie rovnako správne konštatoval, že žalobca nespĺňa ani podmienku danú v ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., keď proti rozhodnutiu ÚPSVR v M. č. k. M. zo dňa 13.10.2010 nepodal ani riadny opravný prostriedok, pričom nepreukázal nijaký dôvod hodný osobitného zreteľa pre takúto toleranciu. Žalobca nemohol podať odvolanie proti rozhodnutiu č. k. M. zo dňa 13.10.2010, pretože sa tohto práva vzdal (§ 53 zákona o správnom konaní). Teda sám svojim konaním zapríčinil, že odvolanie podať nemohol. Takýto jeho postup nepovažuje ani odvolací súd za dôvod hodný osobitného zreteľa pre toleranciu danú ust. § 6 ods. 2 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z.. Za účelové a nelogické (a aj právne irelevantné) tvrdenie považuje odvolací súd tvrdenie žalobcu v žalobnom návrhu a v odvolaní, že práva na odvolanie sa vzdal z dôvodu, že v odôvodnení úrad neuviedol skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, t.j. akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Práve z dôvodu tvrdených a úradu vytýkaných nedostatkov jeho rozhodnutia mohol a mal odvolanie podať v zákonnej lehote, a nie vzdať sa práva na odvolanie. Odvolanie mohol a mal žalobca podať v zákonnej lehote, keď z rozhodnutia ÚPSVR v M. č. k. M./2010/16148 zo dňa 13.10.2010 zistil, že do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol zaradený už ku dňu 14.9.2010, hoci už pri podávaní žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, ako aj v čase prevzatia rozhodnutia (dňa 13.10.2010) musel vedieť o svojom úmysle skončiť pracovný pomer ku dňu uplynutia skúšobnej doby.

21. Odvolacie námietky žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach a o nesprávnom právnom posúdení veci sú tak nedôvodné. Pokiaľ čo i len jeden atribút predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím absentuje (v prejednávanej veci je to existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré by bolo zrušené alebo zmenené z dôvodu jeho nezákonnosti príslušným odvolacím orgánom v dôsledku podania riadneho opravného prostriedku), už nebolo potrebné sa zaoberať existenciou ďalších predpokladov zodpovednosti štátu za škodu.

22. Rovnako neobstoja ani námietky žalobcu, že procesným postupom súdu prvej inštancie boli porušené jeho základné práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces, garantované Ústavou Slovenskej republiky.

23. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobou doručenou na súd dňa 5.11.2012, doplnenou dňa 20.11.2012 (č.l. XX-XX spisu), sa žalobca domáhal náhrady škody (nemajetkovej ujmy) spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 1.819,- eur. Uznesením zo dňa 27.11.2012, č. k. 10C/202/2012-48, doručeným žalobcovi aj žalovanému dňa 30.11.2012, súd prvej inštancie okrem iného poučil strany sporu o ich procesných právach a povinnostiach (aj s ust. § 120 ods. 4 OSP). Podaním doručeným súdu dňa 10.12.2012 (č.l. XX-XX) žiadal žalobca súd, aby vo veci vydal platobný rozkaz. Podaním doručeným súdu dňa 17.12.2012 (č.l. XX-XX) sa k žalobe písomne vyjadril žalovaný a žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Podaním doručeným súdu dňa 17.5.2013 (č.l. XX-XX) požiadal žalobca o zmenu žalobného petitu s tým, že sa domáha náhrady škody (nemajetkovej ujmy) vo výške 1.449,- eur. Súd prvej inštancie stanovil vo veci prvý termín pojednávania na deň 16.9.2013 o 13,00 hod. a spolu s predvolaním, ktoré samé osebe obsahuje poučenie podľa § 120 ods. 4 OSP (č.l. XX spisu), zaslal stranám sporu aj tlačivo „Poučenie o procesných právach a povinnostiach“ (č.l. XX spisu). Predvolanie na toto pojednávanie bolo žalobcovi doručené spolu s poučením a vyjadrením žalovaného k žalobe dňa 30.7.2013 (č.l. XX spisu). Podaním doručeným súdu dňa 6.8.2013 (č.l. XX-XX) žalobca opätovne doplnil svoj žalobný návrh. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 16.9.2013 (č.l. XX-XX spisu), súd prvej inštancie prítomnému žalobcovi a zástupcovi žalovaného uviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia je možné považovať za zhodné a ktoré ostali sporné. Následne súd vyhlásil uznesenie, ktorým pripustil zmenu žalobného návrhu. Tzv. „krátkou cestou“ žalovanému odovzdal písomné vyjadrenie žalobcu zo dňa 6.8.2013 (č.l. XX-XX spisu) k vyjadreniu žalovaného. Na žiadosť zástupcu žalovaného bolo pojednávanie odročené na deň 10.2.2014, a účastníci zobrali termín pojednávania nevedomie. Na pojednávanie konané dňa 10.2.2014 (č.l. XX-XX spisu) sa nedostavil nikto z účastníkov sporu, a nikto z nich svoju neprítomnosť do vyvolania veci neospravedlnil. Súd prvej inštancie preto vyhlásil uznesenie o prerušení konania podľa § 110 OSP. Proti uzneseniu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd uznesením zo dňa 29.5.2014, č. k. 4Co/269/2014-110 tak, že napadnuté uznesenie o prerušení konania potvrdil. Podaním doručeným súdu dňa 26.8.2014 požiadal žalobca o pokračovanie v konaní (č.l. XXX spisu). Súd prvej inštancie stanovil vo veci ďalší termín pojednávania na deň 13.4.2015 o 13,00 hod. a v predvolaní boli strany sporu opätovne poučené aj podľa § 120 ods. 4 OSP (č.l. XXX spisu). Predvolanie bolo žalobcovi doručené dňa 13.3.2015 (č.l. XXX spisu), ale ani na toto pojednávanie sa nedostavil, svoju neprítomnosť neospravedlnil, ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Súd prvej inštancie preto nepochybil, keď následne postupoval podľa ust. § 101 ods. 2 OSP, a vec prejednal a rozhodol o predmete sporu napriek neprítomnosti žalobcu.

24. Odvolacia námietka žalobcu, že nebol v konaní riadne poučený podľa ust. §120 ods. 4 OSP nezodpovedá obsahu spisu, a je zjavne nedôvodná. Žalobca bol v priebehu prvostupňového konania riadne, a dokonca opakovane, poučený v zmysle §120 ods. 4 OSP, t.j. bol poučený o koncentračnej zásade tohto konania spočívajúcej v tom, že všetky skutkové tvrdenia a dôkazy, má možnosť predkladať najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

25. Rovnako neobstoja námietky žalobcu o porušení dispozičnej zásady, prejednacej zásady, zásady priamosti a zásady ústnosti. Postup súdu prvej inštancie vyplývajúci z obsahu spisu a opísaný v bode 23. tohto rozhodnutia, svedčí o tom, že súd neporušil zásadu priamosti, ani zásadu ústnosti. Súd vec prejednal na dvoch ústnych pojednávaniach, pričom prvého sa žalobca zúčastnil, a druhého sa vlastným zavinením nezúčastnil. Súd tiež riadne rozhodol o zmene žalobného návrhu v zmysle návrhu žalobcu, takže nedošlo ani k porušeniu dispozičnej zásady. Podľa názoru odvolacieho súdu, žiadne práva žalobcu neboli postupom súdu prvej inštancie porušené. O realizáciu svojich procesných práv v rámci súdneho pojednávania sa obral žalobca sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní konanom dňa 13.4.2015, na ktorom došlo k vyhláseniu uznesenia o ukončení dokazovania, ako aj k vyhláseniu rozsudku.

26. Súd prvej inštancie neporušil ani prejednací zásadu. Prejednacia zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov sporu. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží teda zásadne na účastníkoch sporu a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má povinnosť tvrdenia (v čase konania pred súdom prvej inštancie podľa

§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 OSP) a povinnosť dôkazu (v čase konania pred súdom prvej inštancie podľa § 120 ods. 1 OSP). Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník sporu, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech.

27. V prejednávanej veci zaťažovalo žalobcu dôkazné bremeno preukázať splnenie zákonných podmienok na uplatnenie nároku na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) spôsobenej tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie tak, ako mu ho navrhli účastníci sporu. Keďže v prejednávanej veci ide o sporové konanie, súd nemal povinnosť vykonávať dokazovanie nad rámec ich procesnej snahy. Po riadnom a opakovanom poučení súdom prvej inštancie podľa § 120 ods. 4 OSP účastníci sporu žiadne ďalšie dôkazy a skutočnosti neoznačili a nepredložili, nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Súd prvej inštancie preto nepochybil, keď pred vyhlásením rozsudku rozhodol uznesením o ukončení dokazovania.

28. Na záver považuje odvolací súd za potrebné ešte poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2004, č k. IV. H. XXX/XXXX-XX, podľa ktorého: „Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali, alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá účastník.“

29. Pretože nedošlo k žiadnemu porušeniu ústavného práva žalobcu na riadne a spravodlivé súdne konanie a rozhodnutie, a súd prvej inštancie rozhodol o celom nároku žalobcu, ako aj o trovách konania, vecne správne, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení priznal odvolací súd úspešnej strane v odvolacom konaní - žalovanému, nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie podľa 262 ods. 2 CSP.

32. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha - dovolací návrh (§ 428 CSP).